

RADOSLAV KOZÁK

ŽENA
S POLOVICOU
TVÁŘE

IKAR

Ulica dostane všetkých

ŽENA
S POLOVICOU
TVÁRE

RADOSLAV KOZÁK

ŽENA
S POLOVICOU
TVÁRE

IKAR

Radoslav Kozák
Žena s polovicou tváře

Text © 2025 by Radoslav Kozák
Cover design © 2025 by Emil Křížka
Slovak edition © 2025 by IKAR, a.s.

ISBN 978-80-575-0361-3

KAPITOLA I

Silný žalúdok

1.

„Vždy som mala silný žalúdok,“ vyhlásila Natália a zahniezdila sa na stoličke.

Oproti sediaci muž s rednúcimi vlasmi sa na ňu nedôverčivo zahľadel. Bielu košeľu, ktorá mu obopínala masívne brucho, dopĺňala červená kravata. Líca sa mu naduli a znova splasli. Tmavými kruhmi pod očami jej pripomínal sovu.

Premeriaval si ju. Natáliina útla postava – nevelmi športová, bez výrazných ženských kriviek – s jej vyjadrením zjavne nesedela. Okrem toho vetu nevyšlo ani trochu presvedčivo. Sama si ňou nebola istá.

Muž poklepkal prstami po stole a zadíval sa von oknom. Siedme poschodie kancelárskej budovy ponúkalo pekný výhľad na Bratislavu. Natália však zapichla zrak do šedého koberca. Veľká konferenčná miestnosť pôsobila opustene, keďže sa v nej nachádzali len dve osoby. Zdalo sa jej to takmer až komické. Ale usmiať sa neodvážila.

Pred chlapom, ktorý sa predstavil ako riaditeľ Horan, ležal na stole otvorený kufrík a vedľa neho stôp papie-

rov. Navrchu trónil jej životopis. Zatiaľ pomerne krátky. Vynímalo sa na ňom ukončené vysokoškolské vzdelanie v odbore manažment cestovného ruchu, semester v Litve na Erazme a zopár dobrovoľníckych aktivít. Zväčša predávanie narcisov a podobné zbierky, upratovanie parkov a maľovanie plota v miestnej škôlke.

Jedinou naozajstnou prácou hodnou zmienky bola brigáda v obchodnom reťazci, ktorá sa po skončení štúdia zmenila na trvalý pracovný pomer. Až kým v jeden deň neprerobila takmer sto eur. Vtedy padlo rozhodnutie. Našetrila si peniaze na pár mesiacov dopredu, dala výpoveď a rozhodla sa skúsiť šťastie v neziskových organizáciách, akou bola aj táto. Nadácia troch ruží.

„Máme niekoľko podmienok,“ prerušil ticho muž na druhej strane stola. „Zrejme ste sa s nimi už oboznámili, ale aj tak vám ich zopakujem. Ponúkame tri mesiace neplatenej sťaže. V podstate vyžadujeme, aby ste pre nás pracovali ako dobrovoľníčka. Považujte to za skúšobnú dobu. Neoficiálne. Po jej absolvovaní, samozrejme, za predpokladu obojstrannej spokojnosti, vám garantujeme pracovnú pozíciu na plný úväzok. Ako som však vysvetľoval, miest je málo. Je vám zatiaľ všetko jasné?“

„Áno, všetko. Ďakujem.“

„Výborne. Ste bystré dievča. Páči sa mi váš prístup aj zapálenie pre vec. Ale napriek tomu sa musím znova spýtať... Naozaj vám nevádi, že vás neprijmem na činnosť, akú ste si predstavovali? Predsa len, nehnevajte sa na mňa, pre mladú dámu ako vy je to takpovediac... no... dosť surové prostredie. Ste si istá, že prácu zvládnete?“

„Odkiaľ som sa chcela venovať charitatívnej činnosti. Predstavovala som si síce inú pozíciu, ale prispôbim sa. Veď ide o ľudí, ktorým treba pomôcť asi najviac. Keď si predstavím, v akých podmienkach musia žiť...“

Nedokončila. Iba demonštratívne pokrútila hlavou a zatvárila sa lútostivo. Trochu tomu výrazu dopomohla, ale nepredstierala priveľmi. Osud ľudí na ulici jej naozaj nebol ľahostajný. No keď si pomyslela, že bude musieť navštevovať všetky tie špinavé miesta, kde sa bezdomovci zdržiavajú, cítila na chrbte zimomriavky.

Muž pokyvkal hlavou a znova sa zahľadil von. Úpenlivo premýšľal. Dával si poriadne načas. Miestnosť vyplnilo ticho a Natáliin pohľad sa vpil do šedého koberca.

Poznala ich. Už od detstva. Pri pomyslení na ne jej naskočila husia koža.

Schovaná, odvrátená tvár hlavného mesta.

Neznášala ich.

Tie špinavé miesta.

2.

Natálka mala vtedy šesť rokov. Stála na asfaltovom ihrisku pred bratislavskou továrňou. Nad hlavou sa jej týčil tehlový komín. Vyčnieval oproti oblohe ako mátožný obor. Pripadal jej večný. Vravela si, že stojí hádam od začiatku sveta. Nevedela si predstaviť, že niekedy neexistoval.

Vedľa nej nervózne prestupovala kamarátka Lucka. Aj jej pohľad sa prilepil na vrch komína. Spreádzali ich

dvaja starší chlapci. Natálka oboch pokladala za nepríjemných a nevychovaných faganov. Ale Lucke sa jeden z nich, Tomáš, páčil. Chcela naňho urobiť dojem.

„Tak čo? Pustili ste do gatí?“ zakričal chlapec v pruhovanom tričku a pretrel si rukou nos.

„Nebud' somár!“ zahriakol ho Tomáš. „Nemusíte tam ísť, ak nechcete.“

„Jasné, že nemusia. Veď sú to baby. Všetkého sa boja!“

Tomáš pokrútil hlavou a prišiel k Lucke. „Kašlite naňho,“ utrúsil. „Rozmyslel som si to. Chodte domov a...“

„Nie! Nebojíme sa. Však, Natálka?“

Kamarátka nepokojne zízala na komín. Už sa začínalo stmievať, tieňe zhustli. Navyše sa nad starou továrňou zbíehali mračná. Roztriasli sa jej nohy. Radšej by poslúchla Tomášovu radu. Čo tam po hrdinstve. Chlapci sa dajú predsa ohúriť aj inak.

„No, ja...“

„Jasné!“ nedala jej možnosť dokončiť Lucka. „Ideme do toho!“

Schmatla ju za ruku a ťahala k železným dverám, omotaným ťažkou reťazou.

Fabriku vystažovali pred pár rokmi. Povedala jej to mama. Vraj sa tam stalo čosi zlé. Chlapci im rozprávali príbehy o ľuďoch, ktorí horeli zaživa. Škvrčalo im mäso, blčala im koža a šaty sa im na ňu prilepili. Všade bolo cítiť pach pálených ľudských tiel. Vraj v hale bývali zombie s obhorenými tvármi; oživené mŕtvolky tých, čo zahynuli pri požiari. A, samozrejme, ich duchovia.

Tých sa Natálka bála najviac. Všetko ostatné by prežila. Mŕtvolky, smrad, špinu. Pred tým sa dá ujsť. Ale du-

chovia? Nie! Tí sa na vás môžu zavesiť, buntošiť a desiť vás aj v noci, keď spíte vo vlastnej posteli.

Najhoršia z nich bola čarodejnica. Rozprávalo sa o nej, že vyzerá ako starena a žije priamo v továrenskom komíne. A jej tvár! Tá v Natálke vyvolávala triašku. Chveli sa jej kolená, chcelo sa jej plakať a kričať, keď si na ňu spomenula. Krútil sa jej z nej žalúdok. Stretnutie s ňou by neprežila. Celkom iste by zošedivela, pokožka by jej obelela a priamo na mieste by omdlela.

Lucka odchýlila dvere. Reťaz na dverách niekto uvoľnil. Nedala sa síce odmotáť, ale medzera, ktorá vznikla, vyzerala pre ne dostatočne veľká.

„Pod' za mnou!“ rozkázala.

„Čo keď sa niečo stane? Mama ma zabije! Zakázala mi sem chodiť,“ pokúsila sa zaprotestovať Natálka.

„Nevymýšľaj! Čo by sa asi mohlo stať?“

„Ja neviem. Čo keď...?“

„Prestaň s tým! Tomáš sa pozerá. Neurob mi hanbu,“ zavrčala Lucka a mrkla na chlapca, ktorý zastal obďaleč. Nečakala. Otočila sa a zmizla dnu.

Natálke sa rozbúchalo srdce. Nohy jej zdreveneli. Mala pocit, že ak spraví krok, určite sa jej podlomia.

„Tak už pod! Nič to nie je,“ ozvalo sa z továrne.

Premohla strach. Odtisla dvere, kým sa reťaz poriadne nenapla. Ešte raz sa otočila. Pozrela na oboch chlapcov. Tí sa štuchali a napäto zízali, či sa naozaj vyberie dnu.

„Natálka!“ ohriakol ju Luckin hlas. „Ideš, či nie? Necháš ma v tom samu?“

Zaváhala. Vôbec to neznelo ako zlý nápad. To Lucka predsa chcela ohúriť Tomáša. Prečo by sa s ňou mala tla-

čiť do problémov? Ak od nej ten chlapec chce, aby preňho chodila medzi mŕtvolami a nechala sa po nociach strašiť akousi starou, určite nebol hodný jej záujmu. No mohla sa myliť. Veď Lucka sa u chlapcov vždy tešila oveľa väčšej popularite ako ona. Nakoniec teda odovzdane vzdychla, zohla sa pod hrdzavejúcu reťaz a vkĺzla do tmavej škáry.

„Ty vole! Ony tam fakt idú!“ zahlásil neveriacky chlapec v pruhovanom tričku.

„Buď sú odvážne, alebo sprosté. Keď vojdeš do továrne, príde za tebou stará čarodejnica s polovicou tváre a zabije teba aj tvoju rodinu! Vravel mi to starší brácho,“ dušoval sa Tomáš.

3.

„No dobre. Budem k vám úprimný, slečna Rákociová,“ pokračoval riaditeľ Horan a napravil si kravatu.

Tá veta ju vytrhla z nepríjemnej spomienky a vrátila do prítomnosti. Chvalabohu! Obrátila pohľad naňho.

„Máme mnoho uchádzačov o dobrovoľníctvo, ale málokto z nich sú ochotní pracovať s ľuďmi bez domova,“ uznal. „Môj názor je, že úlohu nezvládnete. Nepochybujem, že ste na moju ponuku prikývli len preto, že ak vydržíte trojmesačnú stáž, ponúkame platené miesto. Ale vzhľadom na situáciu a nedostatok iných kandidátov som ochotný dať vám šancu.“

Natália sa usmiala. „Ďakujem, pán Horan. Dokážem vám, že ste sa rozhodli správne.“

„Áno, áno,“ mávol rukou. „O tom si pohovoríme neskôr. Upozorňujem vás ešte raz, že hoci sa naša organizácia zaoberá viacerými formami pomoci ľuďom v núdzi, väčšina dobrovoľníckych pozícií je zaplnená. Takže vás prijímam iba na túto špecifickú činnosť. Nechcete odo mňa po týždni presun inam.“ Nadvihol obočie a venoval jej výstražný pohľad.

„Rozumiem. Ale práce sa nebojím. Ako som vravela, charitatívna činnosť ma láka už dlho, takže som šťastná, že dostanem šancu aktívne pomáhať tým, ktorí to potrebujú.“

Hovorila pravdu. Aj keď práca s bezdomovcami jej predstavy úplne nespĺňala. Lenže nemohla si vybrať. Potrebovala najskôr získať skúsenosti, aby sa mohla prepracovať k niečomu väčšiemu, záslušnejšiemu. No chcela pomáhať. A to sa dalo aj takto. Vlastne sa tešila, že si prácu na ulici vyskúša. Len sa musí psychicky pripraviť, aby sa jej podarilo zahnať strach a preklenúť fóbiu, ktorú si privodila ako dieťa. Ak vydrží povedzme rok, bude si môcť so skúsenosťami v životopise pohľadať lepšie miesto v inej nadácii. Horanova ponuka jej teda znela ako dobrý plán.

„To rád počujem, pretože chcem, aby ste začali hneď zajtra,“ uškrnul sa riaditeľ a zabodol do nej sovie oči.

„Tak skoro?“

„Samozrejme. Začína sa ochladzovať. Pomaly sa schyľuje k zime, takže nemôžeme otáľať. Povedali ste, že ste voľná okamžite.“

„Áno, to som.“

„Výborne! Ráno o ôsmej vás bude čakať vaša skupina

dole vo vestibule. Pripojíte sa k nim. Všetko vám vysvetlia a zaučia vás. Plus podpíšete potrebné dokumenty. Vedúci sa volá Dávid Klein, budete sa hlásiť uňho. Dnes sa ešte zastavte na sekretariáte, dajú vám všetko potrebné na papieri.“

4.

Prijala ruku pána Horana a rozlúčila sa. Odišla na recepciu, za ktorou viselo na stene logo s nápisom Nadácia troch ruží. Sekretárka s ňou prešla všetko potrebné. Podala jej zopár papierov. Niektoré musela podpísať, iné obsahovali bežné údaje o prvom dni vrátane času príchodu a mena vedúceho jej skupiny.

Všetko zbehlo tak rýchlo, že si ani nestačila uvedomiť, kedy vyšla von. Kabelku mala napakovanú dokumentmi a hlavu inštrukciami. Rozhodla sa, že si ráno privstane a príde skôr. Pre istotu. Potrebovala spraviť dobrý dojem.

Zamyslene kráčala po chodníku k zastávke a obzerala si okolie svojej novej práce. Výšková budova Westend Gate, v ktorej sa nadácia nachádzala, sa týčila ako...

(továrenský komín)

... obor a vyčnievala nad všetkým.

Na zastávke sa uvelebila na lavičke. V mysli si premietala pohovor. Premýšľala, čo mohla urobiť lepšie. Napadli jej najmenej dve vhodnejšie odpovede na otázku: *Kde sa vidíte o päť rokov?* Ale tréma jej dovolila odvetiť len: *V Nadácii troch ruží.* Nervozita bola odjakživa

jej najväčší nepriateľ. Hlavne od momentu, keď prvý raz vkročila do starej továrne. Ten deň ju poznačil na zvyšok života.

V mysli zbadala večný tehlový komín. Doteraz stojí. Vždy keď ho vidí, strasie ju nepríjemný pocit. Našťastie sa továrni už dlho oblúkom vyhýba.

Spomenula si na smrad, ktorý jej udrhel do nosa, keď ako dieťa vošla za Luckou. Ešte ani poriadne nevkĺzla dnu a už sa jej obracal žalúdok. Myklo ju, lebo rovnaký zápach zacítila aj teraz.

Najskôr si myslela, že jej spomienka privodila pachovú ilúziu. Občas sa to stáva. Pachové vnemy vraj najlepšie pomáhajú rozpamätať sa na dávnu minulosť. Aj na spomienku, ktorú sme považovali za stratenú. Vtedy by si ešte nebola pomyslela, že z nej môžu priviesť aj staré monštrá.

Kútikom oka zaregistrovala chlapa v zafúlanej bunde. Na hlave mal špinavú čiapku, spod nej vytrčali mastné vlasy. Sadol si vedľa nej. Krčovito zvieral žltý plecniak s tmavou škvrnou naspodku, akoby v ňom niesol poklad. Ani na ňu nepozrel.

Zachvátil ju vnútorný rozkol. Na jednej strane sa v jeho spoločnosti cítila nepríjemne, na druhej si uvedomovala, že pomáhať ľuďom ako on bude čoskoro jej práca. Hanbila sa za svoje predsudky. Rozhodla sa s nimi bojovať. No skôr, než sa mužovi so žltým plecniakom stihla prihovoriť, prišiel autobus. Namiesto rozhovoru mlčky nastúpila.

Smerovala naspäť do Ružinova. K svojmu prenajatému bytu, ktorý sa za posledné roky naučila nazývať do-

movom. Autobus sa ledva pohol a už ju poriadne nadhadzovalo. Šofér príliš zrýchľoval a musel prudko brzdiť, aby zastal včas. Natálii sa jeho neskúsenosť zdala vtipná. Premýšľala, či je dnes prvý deň v práci. Možno bude ona zajtra pôsobiť podobne.

Jej úsmev čoskoro zmizol. Znova ucítila zaschnutý ľudský pot, moč a zarytú špinu, ktoré jej pripomínali továreň s večným komínom. Obzrela sa a zistila, že muž so žltým plecniakom nastúpil tiež a sadol si za ňu.

V hrdle jej navrela hrča. Nemohla poriadne prehĺtať ani dýchať. Kvôli pachu továrne, minulosti, ktorá sa po nej načahovala prostredníctvom toho chlapa. A od zajtra sa po nej bude načahovať aj každý deň v práci.

Striaslo ju.

Chlap sa rozvalil na sedačke a plecniak zhodil na vedľajšie miesto. Spolucestujúca, ktorá sedela najbližšie k nemu, sa demonštratívne postavila a so zhnusenu grimasou odpochoďovala na opačný koniec vozidla.

Vždy keď sa Natália nadýchla, hrča v hrdle sa jej zväčšila. Ostávali však už len dve zastávky. Navyše si odteraz na podobný smrad musí zvyknúť. Neustále si to opakovala. Sústredila sa iba na tú myšlienku.

Je to len smrad, nič iné...

Tri mesiace. Minimálne tolko musí vydržať. Zatiaľ sa jej však nedarilo vytrvať ani tri minúty.

Sklonila hlavu. Pokúšala sa dýchať do kabáta. No nie príliš nápadne. Nechcela, aby ju muž zbadal.

Hanbila sa. Chcela ľuďom bez domova pomáhať. Naozaj chcela!

Naplo ju. Iba slabo, takže si nikto nič nevšimol.

Nakoniec sa milosrdne otvorili dvere a Natália vybehla. Nadýchla sa čerstvého vzduchu. Dúfala, že než nasadne do ďalšieho autobusu, smradu sa zbaví. A že v ďalšom spoji nenarazí na podobného človeka. Aspoň dnes nie. Vynorila sa jej príliš silná predzvesť situácie, ktorá ju čaká. Vzdať sa však nechcela. Sľub pomáhať ľuďom dala už dávno. Sebe aj svojej matke.

5.

Vošla do bytovky. V hrdle jej medzičasom vyschlo. Potrebovala sa napiť. Nechcelo sa jej čakať na výťah, na štvrté poschodie vyšla peši. Zabočila do chodby a odomkla hneď prvé dvere.

Ocitla sa vo vstupnej chodbičke s vešiakom a dvomi skriňami. Z nej viedlo štvoro dverí. Rovno pred ňou sa nachádzala kúpeľňa, vedľa nej kuchyňa. Po pravej strane mala svoju izbu. Oproti bývala Sandra, jej nová spolubývajúca. Jedna z tých báb, s ktorými sa zoznámite a pripadajú vám ako stelesnenie nevinnosti. Netrvalo však dlho a ukázala sa pravda. No už bolo neskoro. Sandra podpísala nájomnú zmluvu (na jej vlastné odporúčanie vlastníkovi bytu, čiže si za to môže sama!) a teraz Natálii neostávalo nič iné, len ju tolerovať.

Zhodila kabelku, vyzula si čižmy a zavesila kabát na vešiak. V kuchyni si nabrala plný pohár vody. Vypila ho naraz. Privoňala si k oblečeniu, k vlasom a znechutene sa odtiahla. Nemohla si pomôcť, jediné riešenie bola okamžitá práčka a vaňa.

O pár minút už ležala v horúcej vode. Zhlboka dýchala a zdalo sa jej, že sa všetko zlepšuje. Telo sa jej uvoľnilo, a hoci sa bubon práčky hlučne točil, pokúsila sa uvoľniť aj myseľ.

Ozval sa dupot zakončený hlasným búchaním na dvere.

Dokelu!

„Natália, naozaj musíš prať práve teraz? Bože, nemôžem sa ani chvíľu vyspať?!“

„Prepáč, Sandra. Nevedela som...“

Nestihla dopovedať. Spolubývajúca ešte neskončila.

„Vieš, ja mám aj súkromný život. Nie každý chodí spať o deviatej ako ty! Trochu tolerancie by nezaškodilo...“

„Mrzí ma to. Ale pranie už neviem zastaviť.“

Z druhej strany prišlo zakliatie. „Ako dlho to ešte bude trvať?“

Natália zaostrila na displej. „Asi hodinu.“

Spolubývajúca demonštratívne odpochodovala. Nasledovalo tresnutie dverí a tlmené nadávky.

Natália si vzdychla, pregúľala očami a ponorila sa pod hladinu.

Ostala vo vani, kým práčka nedoprala. Potom povedala bielizeň na malom balkóne. Hneď nato sa zavrela v izbe a dúfala, že spolubývajúcu už dnes nestretne. Vlastne dúfala, že ju viac nestretne nikdy.

Nastavila si budík na šesť tridsať (Sandra bude zúriť, ak ju ráno zobudí!), nachystala si oblečenie na ďalší deň, skontrolovala papier s pokynmi a strčila ho do kabelky. Vklzla pod perinu a už piaty raz sa začítala do Jany Eyrovej.

Asi o deviatej večer odišla z bytu Sandra. Vo veľkom štýle, za vykrikovania do telefónu a hlasného smiechu. A taktiež pri hudbe, ktorá z jej izby doliehala až k Natálii. Nechala ju pustenú, aj keď zdúchla. Zrejme ako pomstu za zobudenie pred obedom. Pracovala v kasíne a nočné si užívala natolko, že domov často prichádzala opitá. A väčšinou si priviedla aj spoločnosť. Zakaždým inú.

Natália sa zabalila do periny, vankúšom si prekryla uši a pokúsila sa zaspáť. Potrebovala si oddýchnuť, než sa jej spolubývajúca okolo štvrtej ráno vráti.

6.

Bratislavský továrenský komín sa nemo týčil oproti oblohe ako tunel do nadprirodzena, brána do sveta po smrti. Viseli v ňom duše zamrznuté v čase. Všetky patrili *jej*.

Silueta stareny sa drala von. Spod zeme vytrčala iba polovica jej trupu. Bezdomovec pred továrňou si ju napriek tme všimol. Pretrel si oči jednou rukou. Druhá mu chýbala. Namiesto nej mu vedľa tela visel prázdny rukáv vyťahaneho a zašpineneho hrubého svetra.

Prízrak nezmizol. Existoval, aspoň v jeho vnímaní sveta. Starena liezla z temnoty ako červ zo zeme. Rozožierala realitu, prevrťavala sa ňou a zanechávala za sebou šialenstvo a smrť.

Chlap zhíkol a napravil si čapicu. Zvrtol sa a ťarbavo uháňal k plechovým dverám továrne. Pery sa mu chveli, šepkali slová modlitby či prosby k hocijakej božskej by-

tosti, ktorá bola ešte schopná milosrdenstva. Modlil sa, aby ho silueta neuzrela.

Mysel ho opustila už dávno, ale predsa sa mu niekedy vynárali bystré myšlienky. Väčšinou ich radšej dezinfikoval lacným chľastom. Nepotreboval ich, všetko len sťažovali. Nedovolili mu spať. No jednu si uchoval – jedinú, ktorej sa odmietal zbaviť. Žena s polovicou tváre je stelesnením ulice. A ulica nakoniec každého dostane.

Naposledy ju videl už veľmi dávno. Musela teda ohlasovať čosi naozaj zlé. Ona vždy prichádzala ako predzvesť ťažkých časov. Áno, voľačo hrozivé sa určite blížilo. Zatiaľ nevedel čo. Ale čoskoro sa to určite dozvie.

Starena okolo seba šírila hrôzu. Cítil ju na zátylku. Premohlo ho presvedčenie, že tentoraz bude všetko iné. Oveľa, oveľa horšie. Obával sa, že jej viac nebude schopný uniknúť.

7.

Sandra sa zachovala milosrdne. Naspäť sa doterigala až po piatej. Tresla dverami a ihneď sa pridala k pesničke. Nedalo sa povedať, že sa na ňu naladila, ale čo jej chýbalo v tónine, kompenzovala hlasitosťou. Nieкто poriadne zabúchal na radiátor, ale upozornenie od susedov si zrejme ani nevšimla.

Natália sa posadila na posteli. V podstate ju spolubývajúca svojím speváckym vystúpením nezobudila. Celá noc totiž nestála za nič. Prehadzovala sa. Buď ju otravovala hudba, alebo nervozita z prvého dňa v novej práci.

Keď zadriemala a prebrala sa, telom jej prešla vlna očakávania.

Aké bude pracovať na ulici? Akí budú jej kolegovia? Zapadne do tímu? Bude vychádzať s novým šéfom?

Ani krátke úseky spánku neprinášali vyslobodenie z napätia. V snoch sa jej neustále zjavoval strašidelný továrenský komín. Raz sa snažila upratať odpadky pod mostom a zbadala jeho siluetu odrážať sa v rieke, napriek tomu, že v tej časti mesta nestojí. Vtedy sa zjavil muž v zafúlanom oblečení so žltým plecniakom a skočil na ňu ako mátoha. Chvíľku s ním zápasila, no čoskoro precitla.

Podobný scenár sa opakoval, keď v sne písala písomku z matematiky so svojou triednou učiteľkou. Vedľa nej sedela Sandra, ktorá zakrátko vyskočila a odovzdala vyplnený test. Natálii však nijaká z otázok nič nehovorila. Text pred ňou pôsobil ako hatlanina. Všetku jej pozornosť si ukradol komín za oknom triedy, hoci ani tam nemal byť. Prihovoril sa jej chlap so žltým plecniakom. Aj on sedel v triede. Spýtal sa, či už je čas. Keď ju zaujímalo na čo, iba vstal a bez slova odišiel.

Niekoľko ju poklepal po ramene. Obzrela sa a zhíkla, lebo za ňou sedela Lucka, kamarátka z detstva. Hľadela na ňu bielymi očami vyvrátenými dohora.

Natálka s krikom vstala a rozbehla sa preč. Narazila pritom do učiteľky.

„Nenechám ťa odísť. Ste predsa kamošky. Chceš v tom Lucku nechať samu?“

Natália zdvihla hlavu a zrak sa jej zapichol do učiteľkinej tváre. Nebola to však pani Lalková. Namiesto nej na ňu zízala znetvorená starena. Čarodejníca.